

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ไปไหนมาไหนลำบากลำบาก

เราไปส่งสิ่งของค่อยตัดลงๆ ย่นเข้ามาๆ คือกำลังวังชาไม่พอ เมื่อวานไปด่านสองด่านก็บอกเขาเลย ตั้งแต่นี้ต่อไปจะไม่ได้มาด่านน้ำหนาว ด่านหล่มสัก ไกลหล่มสักอีก ๒๕ กิโลเมตรถึงหล่มสัก ด่านสุดท้าย เราไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสักได้เจ็ดแปดปีแล้วมั่ง ถ้ามหมอวันนั้นเท่าไรปี (๑๑ ปีครับ) นั้นละเราไปสร้างตึกโรงพยาบาลให้ จากนั้นมาแล้วเราก็ส่งของพวกด่าน เพราะดูสภาพแล้วน่าสงสาร ตั้งแต่นั้นมาเมื่อวานนี้ไปส่งเสีย สุขภาพไม่อำนวยแล้ว ต่อไปจะไม่ได้มาเหมือนแต่ก่อน

บอกตรงๆ เลย เดือนต่อไปจะไม่ได้ไปละ ตั้งแต่เดือนพฤษภาไปจะไม่ได้ไป ตัดเข้ามาๆ มันไม่ไหว ส่งให้ทุกเดือน เท่าไรครบครันนะ ๒๗-๒๘ ครบครันมั่ง(๒๗ ครับ) เออ สองด่าน ด่านน้ำหนาวกับด่านหล่มสัก ให้พร้อมกันทั้งสองด่าน เมื่อวานไปส่งเสียเรียบร้อย ต่อไปนี้จะมาไม่ได้แล้ว ลำบากลำบากแล้วเดี๋ยวนี้ เหมือนว่าเที่ยวเมื่อวานเป็นเที่ยวสุดท้าย ต่อไปจะไม่ได้ไปส่งให้แล้ว ก็ตั้งหลายปี มันหดเข้ามา ย่นเข้ามา หดเข้ามา

เราเคยไปไกลๆ ก็หดย่นเข้ามา โรงพยาบาลที่เราไปส่งเป็นประจำๆ ไกลๆ หดย่นเข้ามาๆ อย่างด่านสองด่านไปน้ำหนาวไปหล่มสักก็ไปบอกเรียบร้อยแล้ว ไปส่งแล้วก็บอกว่าต่อไปนี้จะไม่ได้อีกแล้ว สองด่านส่งมาตั้งแต่ไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสักจนปานนี้ประจำเลย นี่ก็บอกเรียบร้อยแล้วว่าต่อไปนี้จะไม่ได้อีก คือย่นเข้ามาๆ ทางโรงพยาบาลต่างๆ ที่อยู่ไกลก็เช่นเดียวกัน อยู่ไกลๆ ก็หดย่นเข้ามา ส่งเฉพาะใกล้กว่านั้นๆ ที่พอส่งได้ๆ หดเข้ามาๆ

ถ้าเป็นธรรมดาของโลกทั้งหลายเขาก็วิตกวิจารณ์ในชีวิตจิตใจของเขาแหละ แต่เราไม่มีพูดตรงๆ เราหมดโดยสิ้นเชิง เรื่องความเป็นความตายไม่มีเป็นอารมณ์แม้ชนิดหนึ่ง เราใช้ทำประโยชน์ในเวลาที่มีชีวิตลมหายใจยังมีอยู่ ทำได้แค่นั้นเราก็ทำของเราไปส่วนที่จะให้เป็นอารมณ์เป็นบาปเป็นบุญเป็นอะไรเราไม่มี หมด นี่ละใจถ้าทำให้หมดแล้วหมดได้จริงๆ อย่างนี้ละ หมดไม่มีอะไรเหลือเลยตั้งพระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้ว ลึกลับแห่งทุกข์ลึกลับที่ใจ ทุกข์อยู่ที่ใจ ลึกลับแห่งทุกข์ที่ที่สุดแห่งสุขก็เป็นบรมสุข อยู่ที่ใจ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นี่ละประเภทท่านว่าเป็นธรรมดาๆ เรียกได้ว่าธรรมดา

ถ้าหากว่าท่านมีชั้นธรรมาภิบาลก็เรียกว่าจิตท่านบริสุทธิ์ เช่นจิตพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ เวลาที่มีชั้นธรรมาภิบาลอยู่เรียกอย่างนั้น พอผ่านไปแล้วก็เรียกว่าเป็นธรรมดาๆ ไปเลย เหมือนกันหมด จิตของท่านผู้บริสุทธิ์เป็นธรรมดาๆ ด้วยกันหมดเลย ไม่ต้องถาม

ใครมันรู้เอง มันเข้าถึงกันปึ่ป็นอันเดียวกันเลย ดังที่เคยพูดแล้วแม่น้ำมหาสมุทรกว้าง แคนขนาดไหน ฝนตกมาจากบนฟ้า เมฆก้อนไหนๆ ก็ตาม พอตกลงน้ำมหาสมุทรเป็น มหาสมุทรด้วยกันหมดไม่ต้องไปคัดไปเลือก อันนี้ก็แบบเดียวกัน พอจิตเข้าถึงชั้น บริสุทธิ์ผางเท่านั้นเป็นธรรมชาติอันเดียวกันหมดเลย ไม่ต้องไปถามใคร เป็นอัน เดียวกันแล้วถามอะไร

ถ้าถึงขั้นนั้นแล้วหมดกังวล อย่างที่เราว่าเราจะไปส่งไม่ได้แล้วแต่นี้ต่อไป ตรง นั้นๆ ก็จะหยุดๆ หดเข้ามาๆ เกี่ยวกับเรื่องธาตุชั้นชีวิตความเป็นอยู่ของเราที่พอใช้ การใช้งานได้เราก็ใช้ หดเข้ามาๆ แต่จะให้เราวิตกวิจารณ์ในเรื่องความเป็นอยู่ของเรา ชีวิตของเราเราไม่มี หมด มาไม่ได้ก็บอกมาไม่ได้ ไปไม่ได้ เรื่องจิตไม่มีวัย มีวัยแต่ ร่างกาย เป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว คนแก่ แล้วตาย มีวัยอย่างนี้ แต่จิตนี้ไม่มีวัย เกิด ตลอดตายตลอด ยิ่งเป็นจิตพระอรหันต์ด้วยแล้วหมดโดยสิ้นเชิง นิพพานเที่ยง เหมือนกันเลย

ที่เราพูดว่าที่นั่นไปได้ไปไม่ได้เราก็บอกเฉยๆ เราไม่ได้บอกด้วยความเสียใจ น้อยใจ อะไรที่เราจะไปไม่ได้ ธาตุชั้นของเราอ่อนลงๆ จะลุ่มจะจมเราไม่มี ธาตุชั้นก็ ธาตุชั้นเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟตั้งแต่จิตยังครองร่างอยู่นี้ ตายแล้วก็ลงไป ตามเดิมมัน ธรรมชาตินี้จะไปไหนมันก็รู้กันอยู่ แล้วจะวิตกวิจารณ์ไปหาอะไร เราพูด จริงๆ เราไม่วิตก อยู่กับโลกเราก็อยู่ไปอย่างนี้ กิริยาของโลกใช้อย่างไรเราก็ใช้ไป ผิดถูก ชั่วดีตำหนิตชม เขาได้รับการติชมอย่างไรเราก็ได้รับการติชมเหมือนกันกับเขา เข้าใจ ไหมล่ะ แต่จิตเราไม่มี สุนทรีย โลกกว้างไปหมด นั้นละแดนวิมุตติ ว่างหมดเลย แดน สมมุติยุ่งเหยิงวุ่นวาย แดนยุ่งเหยิงวุ่นวายคือแดนสมมุติ แดนวิมุตติผางขาดสะบั้นเลย จำให้ตื่นะ ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนี่นะ

เราไม่ได้มาพูดเล่นๆ นะ เวลามันยุ่งเหยิงวุ่นวายก็ยุ่งเหยิงวุ่นวาย นั่งภาวนา น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็กมาเล่าให้ฟังไม่ใช่หรอ เล่าก็หนแล้ว สู้กิเลสไม่ได้ กระแสกิเลส มันตีเอาๆ ตั้งพื้ล้มผล็อยๆ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก ถึงขนาดโกรธแค้นกัน ก็ได้ธรรมะ เป็นคติอันหนึ่งเหมือนกัน เราโกรธแค้นให้กิเลสโกรธเป็นกำลัง โกรธแค้นให้กิเลส ภายในใจของเรา ธรรมดาถ้าโกรธแค้นให้สัตว์ตัวใดบุคคลผู้ใดเป็นบาปเป็นกรรมไป ตามๆ กันหมด อันนี้โกรธแค้นให้กิเลสที่เป็นข้าศึกต่อตัวเองเป็นธรรม นั้น ความโกรธ แค้นนี้ละที่ได้ถึงเต็มเหนี่ยวอย่างทุกวันนี้

ออกอุทานนะ อุทานในใจไม่ได้ออกปาก มันฟาดเราลุ่มผล็อยๆ ทำยังไงก็อย่าง นั้น ล้มตลอดเลย โอ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวหรอ มันอุทานนะ เอาละยังมึงต้องฟังวัน หนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นแล้วนะนั่น แค้นให้กิเลสตัวนี้ละ ตั้งแต่นั้นมาก็พืดกัน

ใหญ่ เอาจนกระทั่งกิเลสหายไปเลยจนกระทั่งทุกวันนี้ไม่ปรากฏ นั่นเวลาเอามัน เอามดสั้นไม่มีอะไรเหลือ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่มี กิเลสตัวใดจะมาแฝง หมดสมมุติโดยสิ้นเชิงก็บอกว่าหมดจะให้หัวใจ กิริยาของชั้นธมมอยู่ ก็เป็นอย่างนี้ละ อยู่ในโลกสมมุติ สมมุติมีดีมีชั่วมีดีมีชม เขามียังใจเราก็มีเหมือนเขา เหมือนเขานั้นแหละ เป็นแต่เพียงว่าจิตไม่ได้ไปซึมซาบ ไม่ได้รับความกระทบกระเทือน ส่วนกิริยาอาการของสมมุติเหมือนกัน ได้รับการดำเนินิติมเหมือนกันหมดนั้นแหละ แต่จิตเท่านั้นไม่มี

เวลามันถึงมันรู้เองนะ รู้เอง นี่ละที่ว่าเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม เคียดแค้นให้ บุคคลผู้ใดสัตว์ตัวใดเป็นบาปเป็นกรรม ก่อกรรมก่อเวรกัน แต่เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็น ข้ำศึกต่อหัวใจของเราเป็นธรรม ที่ว่า เหนอ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเธอ ยังมึงต้องพัง วันหนึ่ง ให้ภูถอยถอยไม่ถอย ชัดกันแล้วนะ เคียดแค้นขนาดนั้นละ เหมือนว่าผูกอาฆาต มาดร้ายกันเลย แต่อาฆาตนี้เป็นธรรม อันนี้ละพาให้ผ่านได้ ถ้าอันนี้ไม่มากระเทือนใจ แล้วจะไม่ผ่าน อันนี้กระเทือนใจ พออันนี้เข้าถึงใจๆ กำลังใจมันมาเลยๆ ต่อสู้อย่างๆ ผ่านได้ตลอด นั้น จนกระทั่งผ่านได้โดยสิ้นเชิง

กิเลสตัวไหนที่จะมาให้น้ำตาร่วงไม่มี นอกจากมีความสลดสังเวช อัจฉรย์ ธรรมะของพระพุทธเจ้าเราอมรับ บรรดาสาวกทั้งหลายท่านเกิดความสลดสังเวช พอ ท่านตรัสรู้ปั้งขึ้นมา น้ำตาร่วง ร่วงด้วยความอัจฉรย์ธรรมต่างหาก เป็นน้ำตาที่มีค่ามาก ไม่ใช่ น้ำตาที่เสียอกเสียใจที่เป็นน้ำตาขาดทุนสูญดอก น้ำตานั่นเป็นน้ำตาที่เลิศเลอ น้ำตาพระอรหันต์เกิดความอัจฉรย์ในธรรม ท่านได้บรรลุธรรมปั้งขึ้นมา น้ำตาร่วงนะ อันนี้เป็นน้ำตาที่มีค่า

พูดถึงเรื่องหดเข้ามาๆ ย่นเข้ามาเรา ไปไหนมาไหนลำบากลำบาก เดินไปตามนั้น ตามนี้ไม่ใช่อะไรนะ ที่เดินโซซัดโซเซไปนี่คือเดินจงกรม เดินไปช้าๆ แหละ ค่อยเดินไป เดินเร็วก็ไม่ได้ ไม่เดินก็ไม่ได้...ขัด เดินก็ต้องเดินอย่างนี้ละ เดินไปที่นั่นที่นี่เพื่อให้มัน คลี่คลาย บางทีเราก็บอก เห็นลูกศิษย์ลูกหาอยู่ตามที่ไหน รู้ไหมพระท่านเดินจงกรม เอามือขัดไพล่หลังอย่างนี้นะ เอามือไพล่หลังแล้วเดิน ไม่ไพล่หลังไม่ได้มันงอบลง เข้าใจ เห็นไหมพระท่านเดินจงกรม ก็เรานั้นแหละเดินจงกรม เป็นแล้วเดี๋ยวนี้ แต่เราก็ ไม่ได้วิตถวิจารณ์กับมัน ก็เครื่องมือ เท่านั้นเอง ใช้ได้เท่าไรก็ใช้ไป ใช้ไม่ได้ก็ทิ้งไปเลย มีเท่านั้น หายห้วงๆ ไปเลย ตายมีห้วงมีโยมันไปสายกองทุกซ์ หมดห้วงแล้วความ ทุกซ์ไม่มี

ตอนเข้าออกจากนี้ก็เดิน เที้ยวเดินนั้นเดินนี้ไป ยึดเส้น เดินยึดเส้นที่นั่นที่นี้ไป พอถึงวันเท่านั้น แต่ไม่เคยเป็นอารมณ์กับมัน ถ้าพูดธรรมดาของโลกเสียใจมากนะ

ค่อยอ่อนลงๆ ไปไม่ได้แล้วก็เสียใจเจ้าของ นี่ไม่เสีย เหย เพราะเครื่องมือเฉยๆ อะไร
ใช้ได้ใช้ไป ใช้ไม่ได้ทิ้งไป พอซ่อมได้ซ่อมไป ซ่อมไม่ได้ทิ้งไป หหมดแล้วหรือใช้ไม่ได้
แล้วหรือทิ้งปุ๊วะเลย ไป มีเท่านั้น เป็นอารมณ์อะไรกับมัน ปรึกษาเครื่องมือธาตุชั้นธดิน
น้ำลมไฟไปสวรรค์นิพพานที่ไหนได้ไม่เคยไป สวรรค์นิพพานไม่ได้อยู่รับพวกนี้ ธาตุสี่
ดินน้ำลมไฟไม่มีในสวรรค์นิพพาน มันก็มีธาตุสี่ดินน้ำลมไฟในแผ่นดินเรานี้แหละ
เท่านั้นแหละ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ